

noget for, da de virkelig ere værdige til Alderdomsunderstøttelse.

Det er disse Grunde, der have været bestemmende for os til, at vi ikke have kunnet følge Flertallet; vi beklage i høj Grad, at man ikke har været i Stand til at opnaa Enighed, saa at man har kunnet faa en Lov ud af dette. Men der var jo dog maaske nogeu Sandsynlighed for endnu at gøre en Udvej, og det vilde være en stor Glæde for mange Mennesker, om man var i Stand til at kunne enes, i alt Fald om noget af, hvad jeg her har antydnet. Jeg kan altsaa af disse Grunde, som jeg her har nævnet, ikke tilraade at stemme for Flertallets Ændringsforslag, men maa holde paa den Affattelse, hvori Lovforslaget er kommet op til os fra Folketinget. Med disse Bemærkninger shal jeg anbefale at blive ved Lovforslaget, saaledes som det foreligger.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Jeg paaskønner, at det ærede Udvalg har sluttet sig til den i det andet Ting indsatte § 5, hvorefter det nu fastslaas, at af Kommunerne Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen tilskyder Statskassen Halvdelen. Det har jo vist sig, at den Sum af 2½ Mill. Kr., som ved Loven af 1899 blev sat som Maksimum for Statens Tilskud til Alderdomsunderstøttelsen, nu i det sidst forløbne Aar er overskreden. Ganske vist have begge Rigsdagens Ting ved deres Afstemning nylig over Tillægsbevillingslovforslaget for det sidst afsluttede Finansaar vist, at Tingene vedblivende ønske, at der tilskydes Kommunerne Halvdelen af deres Udgifter til Alderdomsforsørgelsen, idet Rigsdagen har tiltraadt, at Regeringen som Nødhjælp har taget det overskydende Beløb paa forventet Tillægsbevilling. Imidlertid stige Udgifterne til Alderdomsforsørgelsen Aar for Aar og stige med et konstant Beløb; og det Beløb, som skulde anvendes over de lovfæstede 2½ Mill. Kr., for at man kan yde Kommunerne Halvdelen af deres Udgifter, vilde derfor ret hurtigt blive saa stort, at Regeringen maatte være meget betænkelig ved at udgive dette Beløb paa forventet Tillægsbevilling, saaledes at den Nødhjælp, som er benyttet, for at Kommunerne for sidste Finansaar have kunnet faa Halvdelen dækket, mulig fremtidig ikke vilde kunne anvendes. Det er derfor meget heldigt, og jeg paaskønner det, at der gives bestemte Lovregler for, at Kommunerne ere berettigede til at faa Halvdelen af deres Udgifter til Alderdomsforsørgelsen refun-

deret af Statskassen, saaledes som det jo sikkert ogsaa har været Forudsætningen og Tanken i sin Tid ved Lovens Vedtagelse.

Til det andet Punkt, nemlig Ændringen til § 2, hvor Udvalgets Flertal ønsker at føre Affattelsen tilbage til den Form, som § 2 havde, da den forlod dette høje Ting, maa jeg sige, at jeg kan uden stor Sindsbevægelse se dette Forslag blive vedtaget eller se det blive forkastet. Som ærede Medlemmer ville erindre, var dette Punkt — altsaa en Bemyndigelse til at undlade at tage i Betragtning den Indtægt, som vedkommende har ved personligt Arbejde — ikke optaget paa Regeringsforslaget, og det har heller ikke været optaget i det tidligere privat indbragte Forslag, som har foreligget i det andet Ting om Forandring i Alderdomsunderstøttelsesloven. Sagen blev først bragt paa Tale i Aar her oppe i dette høje Ting ved første Behandling, idet et æret Medlem ønskede, at Indtægt ved personligt Arbejde skulde medtages blandt disse Undtagelser, som Regeringen havde foreslaaet. Denne Tanke fandt ikke noget Udtryk i den Form, som dette høje Ting gav Lovforslaget, men det blev vedtaget ved 2den Behandling i det andet Ting. Jeg skal erkende, at der er noget tiltalende i at sige, at man ved Siden af disse andre Indtægter, Legater, private Understøttelser, ogsaa kan undlade at tage Hensyn til vedkommendes Indtægt ved personligt Arbejde, men det falder dog noget uden for den Ramme, som man har tænkt sig her i § 2 med disse Undtagelser. Og navnlig tror jeg, det vil faa grumme ringe praktisk Betydning, ligesom jeg skal henvise til, hvad ogsaa den ærede Ordfører udtalte, at Kommunalbestyrelserne staa jo ikke uden Adgang til at kunne yde en trængende en noget større Alderdomsunderstøttelse end ellers sædvanligt, idet de se hen til et langt og stræbsomt Liv, i det hele taget lade sig lede af Motiver, der særlig gøre sig gældende for *hans* Vedkommende, og som mulig ikke foreligge for en anden, som samtidig søger Alderdomsunderstøttelse. Der er jo paa dette Omraade ikke faste, bestemte Satser, og Kommunalbestyrelserne have altsaa Adgang til at se hen, ikke blot til vedkommendes Trang, men ogsaa til det Liv, som er gaaet forud, og til de maaske særlige Omstændigheder, Sygdom eller sligt, som have fremkaldt Trangen hos den paagældende, og de ere derfor berettigede til ikke at give præcis den samme Sum til enhver Andrage, som melder sig. Jeg kan altsaa